

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **T. M., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen: **JUDr. Petrem Novotným**, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. srpna 2021 č. j.: CPR-14523-2/ČJ-2021-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24. 4. 2021 č.j. KRPA-101480-14/ČJ-2021-000022-SV o správním vyhoštění žalobkyně podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“)

a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 18 měsíců.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobkyně ve své žalobě předně správním orgánům vytkla, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Konkrétně pak žalobkyně namítala, že v době pobytové kontroly nepobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Zdůraznila, že se na území České republiky nacházela zcela legálně jako držitelka platného biometrického pasu Ukrajiny. Nebylo rovněž prokázáno, že by žalobkyně pobývala na území schengenského prostoru nepřetržitě ode dne 5. 12. 2020 a není ani pravdou to, že by pobývala na území České republiky neoprávněně nejméně ode dne 5. 3. 2021 do 23. 4. 2021.
4. Žalobkyně rovněž vytkla správnímu orgánu prvního stupně příliš rychlý postup v řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně, protože ani nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení.
5. Dále žalobkyně namítla, že na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který v současné době nepolevuje na intenzitě, a proto nesouhlasí se závěrem správních orgánů o tom, že její vycestování na Ukrajinu je možné. Rovněž poukázala na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, jejíž důsledky jsou dodnes patrné nárůstem napětí se sousední Ruskou federací.
6. Kromě toho ještě žalobkyně v obecné rovině namítla porušení ust. §3, §50 odst. 2, §2 odst. 1,3 a 4 správního řádu ze strany správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Podrobně a přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Žalovaný je rovněž přesvědčen o tom, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně. Napadené rozhodnutí je tedy plně v souladu se zákonem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
9. Žalobkyně byla dne 23. 4. 2021 kontrolována hlídkou Policie ČR. Ke kontrole předložila biometrický cestovní pas č. X vydaný Ukrajinou bez vyznačeného víza či jiného povolení opravňujícího její k pobytu na území České republiky opatřený pouze vstupním přechodovým razítkem do schengenského prostoru ze dne 5. 12. 2020, z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobkyně na území České republiky, protože byla

podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěna.

10. Dne 24. dubna 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně. Žalobkyně do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedla, že přicestovala do schengenského prostoru naposledy dne 5. 12. 2020 na biometrický cestovní pas přes Maďarsko a od té doby nevycestovala. Do České republiky přicestovala přes Slovensko dne 6. 12. 2021 jako turista s tím, že zde chtěl pobývat půl roku. Je si vědoma toho, že na základě biometrického cestovního dokladu může v schengenském prostoru pobývat pouze tři měsíce a že je na území České republiky nyní nelegálně. Bydlí v X v rodinném domě se spoustou bytů. V České republice pracuje jako uklízečka. Ke svým osobním poměrům uvedla, že je svobodná a bezdětná. Celou rodinu má na Ukrajině a je s ní v kontaktu. Zde má pouze přítele, který je ve stejné situaci. Je zdravá. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. K vazbám na území České republiky uvedla, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka (vyjma přítele, se kterým přicestovala z Ukrajiny). Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. K možnostem návratu na Ukrajinu se žalobkyně vyjádřila tak, že jí na Ukrajině žádné nebezpečí nehrozí a ve vycestování jí nebrání žádná překážka. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.
11. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, proti kterému se žalobkyně řádně a včas odvolala k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobkyně skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobývala na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 5. 3. 2021 do 23. 4. 2021. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobkyně a v něm uvedených údajů, a zejména z výpovědi samotné žalobkyně před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotnou žalobkyní a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase

žalobkyně lze spolehlivě zjistit, že žalobkyně vstoupila na území schengenského prostoru naposledy dne 5. 12. 2020 přes maďarský hraniční přechod Záhony a od té doby mimo území členských států nevycestovala. Nemůže proto obstát tvrzení žalobkyně, že ke dni pobytové kontroly, tj. ke dni 23. 4. 2021, ještě nebyla překročena doba 90-ti dní oprávněného pobytu na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu. Správní orgány tak žalobkyni beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 5. 3. 2021 (tj. ode dne následujícího po skončení doby 90 dnů oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu) do 23. 4. 2021, a v tomto ohledu řádně zjistily skutkový stav věci.

15. Pokud jde o námitku žalobkyně v tom směru, že správní řízení před nalézacím správním orgánem proběhlo příliš rychle a nebyl proto dán dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, nelze než konstatovat, že v daném případě se doba trvání správního řízení nijak nevymyká recentní aplikační praxi správního orgánu prvního stupně, když skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn a sama žalobkyně navíc prakticky spolupracovala a neuváděla ani nenavrhovala nic, co by vyžadovalo další časový prostor pro vydání rozhodnutí. Je třeba také souhlasit s žalovaným v tom, že sám zákonodárce klade důraz na rychlost správního řízení o vyhoštění tím, že stanoví pro vydání rozhodnutí poměrně krátkou lhůtu sedmi dnů od zahájení správního řízení, pročez nelze bez dalšího spatřovat nezákonnost v tom, že nalézací správní orgán rozhodne meritorně ještě v den zahájení správního řízení. Vydání rozhodnutí v průběhu jednoho dne je tak tedy s přihlédnutím k důkazní situaci a ke konstruktivnímu přístupu samotné žalobkyně k řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí zcela v souladu s požadavky zákonodárce na rychlost správního řízení, což nalézacímu správnímu orgánu slouží spíše ke cti než, že by taková námitka příliš rychlého řízení měla být bez konkrétnějších tvrzení shledána důvodnou.
16. Co se týče námitky žalobkyně spočívající v poukazu na probíhající vnitrostátní válečný konflikt na Ukrajině, je třeba podle zdejšího soudu přisvědčit žalovanému, že podle § 2 bodu 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“) považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou ruských separatistů za bezpečnou zemi původu. Bylo proto zcela na žalobkyni, aby tvrdila a osvědčila (a nejlépe prokázala), že v jejím konkrétním případě nelze Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat, což se žalobkyni dostatečně konkrétně nepodařilo, když naopak ve svém výsledku v postavení účastníka správního řízení uvedla, že jí na Ukrajině nic nehrozí. Žalobkyně navíc pochází ze Lvovské oblasti, která se nachází zcela mimo zónu jí zmiňovaného válečného konfliktu. Na tomto místě lze odkázat kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země*

za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“

17. Nejvyšší správní soud rovněž setrvale judikuje, že konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40). Přitom „*v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým brozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68,č. 1840/2009 Sb. NSS).
18. Tam, kde žalobkyně dále jen obecně vytýkala porušení § 2 odst. 1, 3, 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtkám neuvedla žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jejím případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
19. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Nálezací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
20. V případě žalobkyně tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k těmto závěrům.
21. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobkyni v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání 18 měsíců uložena ještě v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. Správní orgán prvního stupně potom na straně 5 prvostupňového rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy soud pro stručnost na toto odůvodnění, se kterým se ztotožňuje, plně odkazuje.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl

23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 6. října 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce